

Υπόθεση C-483/20

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

29 Σεπτεμβρίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Conseil d'État (Βέλγιο)

Ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως περί παραπομπής:

30 Ιουνίου 2020

Αναιρεσείων:

XXXX

Αναιρεσίβλητος:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
[(ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ, ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ (ΒΕΛΓΙΟ))]**

[παραλειπόμενα]

ΑΠΟΦΑΣΗ

[παραλειπόμενα]

Στην υπόθεση:

XXXX,

κατά

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

I. *Αντικείμενο της αίτησης αναίρεσως*

Με αίτηση που κατέθεσε στις 21 Μαΐου 2019, ο XXXX ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως [παραλειπόμενα] του Conseil du contentieux des étrangers (Συμβουλίου επιλύσεως ενδίκων διαφορών επί υποθέσεων αλλοδαπών, Βέλγιο) της 8ης Μαΐου 2019 [παραλειπόμενα].

II. *Διαδικασία ενώπιον του Conseil d'État*

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] **[σελ. 2 του πρωτοτύπου]** [παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα]

III. *Κρίσιμα πραγματικά περιστατικά για την εξέταση της υποθέσεως*

Στον αναιρεσείοντα, ο οποίος δηλώνει ότι είναι συριακής ιθαγένειας, αναγνωρίστηκε το καθεστώς του πρόσφυγα στην Αυστρία την 1η Δεκεμβρίου 2015.

Στις αρχές του 2016 ο αναιρεσείων έφυγε από την Αυστρία με σκοπό να βρεθεί με τις θυγατέρες του, εκ των οποίων η μία είναι ανήλικη και στις οποίες αναγνωρίστηκε καθεστώς επικουρικής προστασίας στο Βέλγιο στις 14 Δεκεμβρίου 2016.

Στις 14 Ιουνίου 2018 ο αναιρεσείων υπέβαλε αίτηση για παροχή διεθνούς προστασίας στο Βέλγιο.

Στις 11 Φεβρουαρίου 2019 ο Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Γενικός Επίτροπος για τους πρόσφυγες και τους απάτριδες, Βέλγιο) απέρριψε ως απαράδεκτη την αίτηση του αναιρεσείοντος βάσει του άρθρου 57/6, παράγραφος 3, εδάφιο 1, σημείο 3, του loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers (νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 σχετικά με την είσοδο των αλλοδαπών στην εθνική επικράτεια, τη διαμονή, την εγκατάσταση και την απομάκρυνσή τους). **[σελ. 3 του πρωτοτύπου]**

Στις 8 Μαΐου 2019 [παραλειπόμενα] το Conseil du contentieux des étrangers απέρριψε την προσφυγή που άσκησε ο αναιρεσείων κατά της ως άνω αποφάσεως με την οποία κρίθηκε απαράδεκτη η αίτησή του για παροχή διεθνούς προστασίας. Ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως του Conseil du contentieux des étrangers.

IV. Εφαρμοστέο βελγικό δίκαιο

Το [παραλειπόμενα] άρθρο [παραλειπόμενα] 57/6, παράγραφος 3, του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 ορίζει [παραλειπόμενα] τα εξής [παραλειπόμενα]:

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] **[σελ. 4 του πρωτοτύπου]**

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] **[σελ. 5 του πρωτοτύπου]**

Άρθρο 57/6. § 3. Ο Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides μπορεί να απορρίψει ως απαράδεκτη αίτηση διεθνούς προστασίας όταν:

[παραλειπόμενα]

3° ο αιτών απολαύει ήδη διεθνούς προστασίας σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης·

[παραλειπόμενα]

V. Μοναδικός λόγος αναιρέσεως

VI. Επιχειρήματα των διαδίκων

Ο αναιρεσείων προβάλλει ως μοναδικό λόγο αναιρέσεως παράβαση του άρθρου 1 της σύμβασης της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951, περί του καθεστώτος των προσφύγων, υπό το **[σελ. 6 του πρωτοτύπου]** πρίσμα των άρθρων 181 έως 188 του εγχειριδίου για τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού του καθεστώτος των προσφύγων της ύπατης αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, των άρθρων 18 και 24 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, των άρθρων 2, 20, 23 και 31 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας, και της αιτιολογικής της σκέψης 18, του άρθρου 25, παράγραφος 6, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, και της αιτιολογικής της σκέψης 33, του άρθρου 149 του Συντάγματος [του Βελγίου], των άρθρων 39/2, 39/65 48/3, 48/4 και 57/6, παράγραφος 3, του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980, των αρχών της οικογενειακής ενότητας και του υπέρτερου συμφέροντος του παιδιού και των αρχών που επιτάσσουν τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας και της εκατέρωθεν ακροάσεως.

Ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το άρθρο 33, παράγραφος 2, της προαναφερθείσας οδηγίας 2013/32 και το άρθρο 57/6, παράγραφος 3, του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 προβλέπουν δυνατότητα και όχι υποχρέωση απορρίψεως της αίτησης παροχής διεθνούς προστασίας και ότι η ερμηνεία και η εφαρμογή των εν λόγω άρθρων πρέπει να γίνεται τηρουμένων των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Υπογραμμίζει ότι με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση «δεν κρίθηκε ότι, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 57/6, παράγραφος 3, του νόμου, δεν μπορεί και/ή δεν πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η αρχή περί προστασίας της οικογενειακής ενότητας· περιορίζεται, όμως, η εφαρμογή της εν λόγω αρχής σε πρόσωπα που δεν τυγχάνουν προστασίας», αλλά «εξακολουθούν να μην γίνονται κατανοητοί οι λόγοι για τους οποίους δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη το υπέρτερο συμφέρον του παιδιού», τούτο δε διότι, «μολονότι η αρχή της οικογενειακής ενότητας δύναται να λαμβάνεται υπόψη κατά την εφαρμογή του άρθρου 57, παράγραφος 3, του νόμου περί αλλοδαπών, τούτο δεν σημαίνει εντούτοις ότι δεν μπορεί να λαμβάνεται υπόψη και το υπέρτερο συμφέρον του παιδιού, δεδομένου ότι τα διασφαλιζόμενα δικαιώματα είναι της ίδιας φύσεως και συνδέονται πολύ στενά μεταξύ τους». Θεωρεί δε ότι, ως προς το ζήτημα αυτό, η αιτιολογία που παρέχεται ενέχει αντιφάσεις.

Όσον αφορά το τμήμα της αιτιολογίας κατά το οποίο «οι ενδιαφερόμενοι τελούσαν σε γνώση των ιδιαιτεροτήτων της περίπτωσης τους», ο αναιρεσείων επισημαίνει, αφενός, ότι «η απόφαση δεν εκθέτει τους λόγους για τους οποίους τούτο σημαίνει ότι δεν πρέπει να τηρηθεί η αρχή της οικογενειακής ενότητας» και, αφετέρου, ότι το ζήτημα αυτό δεν τέθηκε ούτε από την αντίδικο πλευρά ούτε στη διάταξη που του κοινοποιήθηκε και επομένως δεν είχε τη δυνατότητα να διατυπώσει την άποψή του επ' αυτού, με αποτέλεσμα να έχουν θιγεί τα δικαιώματα άμυνάς του.

Όσον αφορά το υπέρτερο συμφέρον του παιδιού, ο αναιρεσείων αναφέρεται στο άρθρο 24 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στο άρθρο 20, παράγραφος 5, της οδηγίας 2011/95, στο άρθρο 25, παράγραφος 6, της οδηγίας 2013/32 και στα άρθρα 3, 9 και 10 της [σελ. 7 του πρωτοτύπου] σύμβασης για τα δικαιώματα του παιδιού και μέμφεται την απόφαση ως προς την κρίση ότι «κατ' αρχήν δεν επιβάλλεται να λαμβάνεται υπόψη το υπέρτερο συμφέρον του παιδιού του αιτούντος προστασία με μόνη αιτιολογία ότι τούτο δεν απαλλάσσει τον γονέα από την υποχρέωση να πληροί τις προϋποθέσεις που διέπουν τη διαδικασία χορηγήσεως διεθνούς προστασίας» χωρίς να «λαμβάνει υπόψη τα ιδιαίτερα στοιχεία που επικαλέστηκε ο αιτών προστασία στην προσφυγή του επί του συγκεκριμένου ζητήματος».

Εν συνεχεία, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι η αρχή της οικογενειακής ενότητας «επιτάσσει τη χορήγηση προστασίας σε πρόσωπο που απολαύει ήδη προστασίας σε χώρα διαφορετική από εκείνη στην οποία έχει χορηγηθεί προστασία στο ανήλικο τέκνο του, τούτο δε ακριβώς προκειμένου να γίνει σεβαστή η οικογενειακή ενότητα». Παραπέμπει στο άρθρο 18 του Χάρτη, στο εγχειρίδιο για τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού του καθεστώτος των προσφύγων της ύπατης αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, το οποίο ερμηνεύει το άρθρο 1

της σύμβασης της Γενεύης για τους πρόσφυγες, και στο άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95 και εκθέτει ότι, «[σ]ε αντίθεση προς την κρίση της απόφασης, η αναγνώριση καθεστώτος προστασίας στον αιτούντα προστασία είναι επιβεβλημένη στο πλαίσιο του σεβασμού του υπέρτερου συμφέροντος του παιδιού και της οικογενειακής ενότητας, προκειμένου να μπορεί, μεταξύ άλλων, να χαιρεί των ευεργετημάτων που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας». Ισχυρίζεται δε ότι «η χορήγηση προστασίας στον αιτούντα προστασία δεν είναι ξένη προς τη λογική της διεθνούς προστασίας, καθόσον ο αιτών προστασία έχει αναγνωριστεί ως πρόσφυγας σε άλλο κράτος μέλος: δεδομένου ότι δεν έχει δικαίωμα διαμονής στο Βέλγιο, όπου ζει μαζί με την αναγνωρισμένη ως πρόσφυγα ανήλικη θυγατέρα του, της οποίας έχει την γονική μέριμνα, η χορήγηση προστασίας σε αυτόν εντός της συγκεκριμένης χώρας δεν είναι ασύμβατη με τη λογική προστασίας βάσει της οποίας αναγνωρίστηκε ως πρόσφυγας η θυγατέρα του».

Η αντίδικος πλευρά αντιτείνει ότι το εγχειρίδιο για τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού του καθεστώτος των προσφύγων της ύπατης αρμοστείας για τους πρόσφυγες καθιερώνει την αρχή της οικογενειακής ενότητας, ότι η εν λόγω αρχή συνεπάγεται ότι, όταν ο επικεφαλής της οικογένειας πληροί τις προϋποθέσεις που απαντούν στον ορισμό, τότε αναγνωρίζεται κατά κανόνα και στα εξαρτώμενα από αυτόν μέλη της οικογένειας το καθεστώς του πρόσφυγα, ότι αυτό σημαίνει ότι το καθεστώς του πρόσφυγα αναγνωρίζεται στα μέλη της οικογένειας όχι επειδή πληρούν τα ίδια τις προϋποθέσεις που θέτει η σύμβαση της Γενεύης αλλά εκ του λόγου ότι έχει αναγνωριστεί στον επικεφαλής της οικογένειας το καθεστώς του πρόσφυγα, ότι σε αυτό ακριβώς συνίσταται το ότι η αρχή της οικογενειακής ενότητας καθιερώνει το λεγόμενο «παράγωγο» καθεστώς πρόσφυγα, ότι ο συλλογισμός του δικαστή κατά τον οποίον η αρχή αυτή «στηρίζεται σε μια θεμελιώδη λογική προστασίας και αποσκοπεί στην επέκταση της διεθνούς προστασίας που έχει χορηγηθεί σε ένα μέλος της οικογένειας σε άλλα μέλη της οικογένειας που δεν απολαύουν τέτοιας, με αποτέλεσμα η αρχή αυτή να μην είναι εφαρμοστέα όταν, όπως εν προκειμένω, όλα τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα χαιρούν έκαστο ήδη διεθνούς προστασίας, ακόμη και αν η εν λόγω προστασία για καθένα εξ αυτών έχει χορηγηθεί σε διαφορετικές χώρες» είναι απολύτως ορθός και συνεπής, ότι η αρχή της οικογενειακής ενότητας δεν κατοχυρώνεται στον νόμο της 15ης Δεκεμβρίου 1980, ότι μολονότι η οδηγία 2011/95 καθιερώνει την αρχή της οικογενειακής ενότητας, εντούτοις δεν αποσκοπεί στη διασφάλιση της αναγνώρισης παράγωγου [σελ. 8 του πρωτοτύπου] καθεστώτος προστασίας αλλά στο να παράσχει στα μέλη της οικογένειας του προσώπου που απολαύει διεθνούς προστασίας τη δυνατότητα να τύχουν των ευεργετημάτων των άρθρων 24 έως 35 κατά τα προβλεπόμενα στις εθνικές διαδικασίες, ότι το άρθρο 23 αφορά επιπλέον τα μέλη της οικογένειας του προσώπου που απολαύει διεθνούς προστασίας τα οποία δεν πληρούν τις αναγκαίες προϋποθέσεις για τη χορήγηση σε αυτά της εν λόγω προστασίας, ότι, επομένως, το άρθρο 23 δεν τυγχάνει εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση, καθώς και ότι ο συλλογισμός αυτός επιβεβαιώθηκε από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο, στην απόφασή του της 4ης Οκτωβρίου 2018[, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, σκέψη 68], διευκρίνισε ότι «η οδηγία 2011/95 δεν προβλέπει τέτοια επέκταση του

καθεστώτος του πρόσφυγα ή του καθεστώτος επικουρικής προστασίας στα μέλη της οικογένειας του προσώπου στο οποίο έχει χορηγηθεί το καθεστώς αυτό. Συγκεκριμένα, από το άρθρο 23 της οδηγίας αυτής προκύπτει ότι η οδηγία υποχρεώνει απλώς τα κράτη μέλη να διαμορφώνουν την εθνική νομοθεσία κατά τρόπον ώστε τα κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ι', της οδηγίας μέλη της οικογένειας του δικαιούχου τέτοιου καθεστώτος που δεν πληρούν ατομικά τις προϋποθέσεις χορήγησης του ίδιου καθεστώτος να δικαιούνται ορισμένα ευεργετήματα, όπως είναι η χορήγηση άδειας διαμονής, η πρόσβαση στην απασχόληση ή η πρόσβαση στην εκπαίδευση, σκοπός των οποίων είναι η διατήρηση της οικογενειακής ενότητας», ότι, εφόσον δεν πληρούνται οι συμφυείς προς την αρχή της οικογενειακής ενότητας προϋποθέσεις, μόνη η αρχή του υπέρτερου συμφέροντος του παιδιού δεν μπορεί να δικαιολογήσει την εφαρμογή της, ότι, εφόσον ο νομοθέτης έχει θεσπίσει ειδικές διατάξεις που θέτουν προϋποθέσεις για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας, δεν είναι δυνατό οι προϋποθέσεις αυτές να μην εφαρμόζονται χάριν αποκλειστικώς της τήρησης της αρχής του συμφέροντος του παιδιού, ότι, όσον αφορά την αντίφαση την οποία ενέχει η αιτιολογία, όπως προβάλλεται με την αίτηση αναιρέσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ουδεμία αντίφαση προκύπτει από το λεκτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο δικαστής παραθέτει με μεγάλη σαφήνεια τους λόγους για τους οποίους η αρχή της οικογενειακής ενότητας δεν έχει εφαρμογή και γιατί το υπέρτερο συμφέρον του παιδιού δεν καθιστά δυνατή την εφαρμογή της εν λόγω αρχής, ότι μολονότι στην πραγματικότητα δεν αποκλείει καθαυτή την αρχή κατά την εφαρμογή του άρθρου 57, παράγραφος 3, εξηγεί εντούτοις εναργώς για ποιον λόγο, εν προκειμένω, η αρχή αυτή δεν μπορεί να εφαρμοστεί, δηλαδή εξηγεί ότι τα μέλη της οικογένειας του αναιρεσειόντος απολαύουν ήδη καθεστώτος διεθνούς προστασίας, ότι ο δικαστής ουδόλως καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η αρχή της οικογενειακής ενότητας δεν έχει εφαρμογή λόγω του ότι «οι ενδιαφερόμενοι τελούσαν σε γνώση των ιδιαιτεροτήτων της περίπτωσης τους», ότι ακριβώς επειδή τα μέλη της οικογένειας του αναιρεσειόντος απολαύουν ήδη διεθνούς προστασίας προέβη στην εν λόγω κρίση, ότι δεν πρόκειται για καθοριστικό στοιχείο το οποίο θα έπρεπε να οδηγήσει σε επανάληψη της διαδικασίας και ότι ο αναιρεσειών δεν αποδεικνύει με ποιο τρόπο δεν έγιναν σεβαστά τα δικαιώματα άμυνάς του.

Ο αναιρεσειών, με το υπόμνημα απάντησής του, προβάλλει επιπλέον ότι η ύπατη αρμοστέα για τους πρόσφυγες επισημαίνει, στις Οδηγίες του Μαΐου 2009 για τον χειρισμό των αιτημάτων ασύλου στις περιπτώσεις ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων, ότι «ακριβώς όπως το παιδί απολαμβάνει το καθεστώς του πρόσφυγα [σελ. 9 του πρωτοτύπου] επί τη βάσει της αναγνώρισης των γονέων του (παράγωγο καθεστώτος), μπορεί να χορηγηθεί *mutatis mutandis* στο γονέα το καθεστώς του πρόσφυγα επί τη βάσει της αναγνώρισης του παιδιού ως πρόσφυγα» και υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι έχει αναγνωρισθεί ο ίδιος ως πρόσφυγας σε άλλο κράτος μέλος «δεν εμποδίζει την εφαρμογή της εν λόγω αρχής, αφ' ης στιγμής το γεγονός αυτό δεν του παρέχει τη δυνατότητα να ζει με το παιδί του στο κράτος εντός του οποίου έχει χορηγηθεί σε αυτό προστασία». Υπογραμμίζει ότι «το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η αυτόματη εφαρμογή παράγωγου καθεστώτος πρόσφυγα από εθνική νομοθεσία δεν αντιβαίνει στο

πνεύμα της οδηγίας και της σύμβασης της Γενεύης, αλλά, αντιθέτως, μια τέτοια πρακτική επιδιώκει τον σκοπό του άρθρου 23 της οδηγίας 2011/95, ήτοι τη διατήρηση της οικογενειακής ενότητας», συνάγει δε εξ αντιδιαστολής το συμπέρασμα ότι «ο κατ' αρχήν αυτόματος αποκλεισμός εν προκειμένω από το καθεστώς αυτό του πατέρα τέκνου το οποίο έχει αναγνωριστεί ως πρόσφυγας με μοναδική αιτιολογία ότι στον εν λόγω πατέρα έχει χορηγηθεί προστασία σε άλλο κράτος μέλος, αντιβαίνει στον σκοπό τον οποίο επιδιώκει το άρθρο 23 της οδηγίας».

Ο αναιρεσείων, παραπέμποντας σε απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Δεκεμβρίου 2012 [Ο κ.λπ. (C-356/11 και C-357/11, EU:C:2012:776, σκέψη 81)], η οποία επιβάλλει «στις αρμόδιες εθνικές αρχές, κατά την εφαρμογή της οδηγίας 2003/86 και κατά την εξέταση των αιτήσεων οικογενειακής επανένωσης, να προβαίνουν σε ισόρροπη και εύλογη εκτίμηση όλων των εμπλεκόμενων συμφερόντων, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη τα συμφέροντα των ενδιαφερόμενων τέκνων», υποστηρίζει ότι «η ίδια συλλογιστική πρέπει να προκρίνεται στο πλαίσιο της εξετάσεως αιτήσεως για παροχή διεθνούς προστασίας» και ότι, εν προκειμένω, «μια τέτοια ισόρροπη και εύλογη εκτίμηση ελλείπει παντελώς».

V.2. Σκεπτικό

Στον αναιρεσείοντα έχει χορηγηθεί διεθνής προστασία στην Αυστρία. Ένα από τα τέκνα του, το οποίο είναι ανήλικο, απολαύει διεθνούς προστασίας στο Βέλγιο. Ο αναιρεσείων επιθυμεί να χορηγηθεί και σε αυτόν διεθνής προστασία στο Βέλγιο και να ζήσει εκεί με το ανήλικο τέκνο του.

Ο αναιρεσείων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα – χωρίς όμως να τα υποχρεώνει προς τούτο– να απορρίπτουν ως απαράδεκτη αίτηση για παροχή διεθνούς προστασίας όταν, όπως εν προκειμένω, έχει χορηγηθεί διεθνής προστασία από άλλο κράτος μέλος. Κατά τον αναιρεσείοντα, τα κράτη μέλη οφείλουν να μεριμνούν, κατά την εφαρμογή της οδηγίας 2013/32/ΕΕ, και ιδίως του άρθρου 33, παράγραφος 2, για την τήρηση της αρχής της οικογενειακής ενότητας και του υπέρτερου συμφέροντος του παιδιού και εκτιμά ότι η τήρηση των αρχών αυτών επιβάλλει στο Βελγικό Δημόσιο, υπό τις [σελ. 10 του πρωτοτύπου] περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, την υποχρέωση να μην κάνει χρήση της δυνατότητάς του να απορρίψει ως απαράδεκτη την αίτησή του για παροχή διεθνούς προστασίας.

Ο αναιρεσείων ζητεί την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να διευκρινιστεί, κατ' ουσίαν, αν, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, πλειονες διατάξεις του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τις οποίες προσδιορίζει, έχουν την έννοια ότι επιβάλλουν

στο Βελγικό Δημόσιο την υποχρέωση να μην κάνει χρήση της δυνατότητάς του να απορρίψει ως απαράδεκτη την αίτησή του για παροχή διεθνούς προστασίας.

Καθότι το Conseil d'État αποφαινεται σε τελευταίο βαθμό και το ανακύψαν ζήτημα είναι κρίσιμο για την έκβαση της αιτήσεως αναιρέσεως, κρίνεται σκόπιμη η υποβολή του ερωτήματος του αναιρεσειόντος στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ,

ΤΟ CONSEIL D'ÉTAT

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:

[παραλειπόμενα]

Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 267, εδάφιο 3, της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει να θεωρηθεί ότι το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κυρίως τα άρθρα 18 και 24 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα άρθρα 2, 20, 23 και 31 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχομένης προστασίας, και το άρθρο 25, παράγραφος 6, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και την ανάκληση καθεστώτος διεθνούς προστασίας, εμποδίζει κράτος μέλος να απορρίψει ως απαράδεκτη –στο πλαίσιο της εξουσίας που παρέχει το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32/ΕΕ– αίτηση για παροχή διεθνούς προστασίας εκ του λόγου ότι έχει ήδη χορηγηθεί προστασία σε άλλο κράτος μέλος, σε περίπτωση που ο αιτών προστασία είναι πατέρας ασυνόδευτου ανήλικου τέκνου στο οποίο έχει χορηγηθεί προστασία στο πρώτο κράτος μέλος, είναι ο μοναδικός γονέας της πυρηνικής οικογένειας που βρίσκεται στο πλευρό του, ζει μαζί του και έχει αναγνωριστεί από το εν λόγω κράτος μέλος ως ο έχων τη γονική μέριμνα του τέκνου; Δεν επιβάλλουν, αντιθέτως, οι αρχές της οικογενειακής ενότητας και περί σεβασμού του υπέρτερου συμφέροντος του παιδιού τη χορήγηση προστασίας στον εν λόγω γονέα εντός του κράτους στο οποίο χαιρεί προστασίας το τέκνο;» **[σελ. 11 του πρωτοτύπου]**

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] [υπογραφές]